

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-120)

May (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	10
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....	14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. திருவிருத்தம்.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 97)

ஏழாவது நூறு திருநாமங்கள் தொடக்கம்

601. வ்ருஷபாசுடி:

வ்ருஷம் என்றால் தர்மம். இந்த தர்மத்தையே தன்னுடைய சக்கரத்தின் அச்சாக வைத்துள்ளவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கர்மபலன்களுக்கு தர்மமே உபாயமாக உள்ளது; ஆக அந்த கர்மபலன்கள், (ஸம்ஸார) சக்கரம் என்று கூறப்படும்போது, அதன் ஆதாரமாக தர்மமே உள்ளது என்று கருத்து.

602. வ்ருஷப்ரிய:

தர்மங்கள் இரண்டு வகைப்படும். அவை ப்ரவ்ருத்தி மற்றும் நிவ்ருத்தி தர்மங்கள் ஆகும். ப்ரவ்ருத்தி (இந்தப் பிறவியில் பல அளிக்கும் தர்மங்கள்) மற்றும் நிவ்ருத்தி (மறுமையில் பலன் அளிக்கவல்லவை) ஆகிய இரண்டின் மீதும் ப்ரியமாக உள்ளவன். அவனுக்கு ப்ரியமாக உள்ளதால்தான் கர்மங்களைத் தர்மங்கள் என்கிறோம். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-2-37) – பலமத உப்பத்தே: - அனைத்து கர்ம பலன்களும் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே உற்பத்தி ஆகின்றன.
- சாரீரக சாஸ்த்ர ஸூத்ரம் (த்ரமிடாசார்யர்) – பலஸம்பிபத்ஸயா ஹி கர்மபிராத்மாநம் பிப்ரீஷந்தி ஸ ப்ரீத: அலம் பலாய இதி ஹி சாஸ்த்ரே மர்யாதா – பலனை அடையவேண்டும் என்னும் ஆசையால் அல்லவோ கர்மங்களை இயற்றி ஸர்வேச்வரனை த்ருப்தி அடையச் செய்கிறார்கள்.

அவன் ப்ரிதி அடைந்தால் பலனைத் தருகிறான் என்று கூறும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு, அவன் அவ்விதமே செய்தால் அல்லவோ மரியாதை?

603. அநிவர்த்தீ

இவர்களில் ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களை தூமாதி மார்க்கமாக பித்ருலோகங்களில் கொண்டு சேர்க்கிறான். அவர்களை அங்கிருந்து மீண்டும் இங்கேயே அழைத்து வருகிறான். ஆகவே அவர்களை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேற்றாமல் உள்ளான். இதனால் அல்லவோ ஸம்ஸாரம் ஓய்வு அடையாமல் உள்ளது? கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- கீதை (8-25) – தூமோ ராத்ரிஸ்ததா க்ருஷ்ண: ஷண்மாஸா தக்ஷிணாயநம் தத்ர சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதி: யோகீ ப்ராப்ய நிவர்த்ததே – தூம மார்க்கம், இரவுப்பொழுது, க்ருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயந ஆறு மாதம் ஆகியவற்றில் இறக்கின்ற யோகி ஒருவன், சந்த்ரனின் ஒளையை அடைந்து, மீண்டும் இங்கு திரும்புகிறான்.
- ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-1-8) – க்ருதாத்யயே அநுசயவாந் – கர்மபலனை அனுபவித்துவிட்டு, எஞ்சிய கர்மபலனுடன் திரும்புகிறான்.

604. நிவ்ருதாத்மா

நிவ்ருத்தி தர்மங்களில் ஈடுபட்டு மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாத இடத்தை அடைபவர்களான ஆத்மாக்களும் தன்னுடையதே என்றுள்ளவன்.

605. ஸங்ஷேப்தா

ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுடைய இயல்பான ஞானத்தைச் சுருக்கும் தன்மை கொண்டவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-62) – யதா ச்ஷேத்ரஜ்ஞா சக்தி: ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா – ஜீவனுடைய சக்தியைச் சூழ்ந்துள்ளது எது; அது எங்கும் பரந்துள்ளது – என்றது காண்க.

606. சேஷமக்ருத்

நிவ்ருத்தி தர்மங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுடைய இயல்பான ஞானத்தின் சுருக்கத்தை நீக்கி, அவர்களுக்கு சேஷமத்தை அளிப்பவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 120)

1-1-11 கதிஸாமாந்யாத்

பொருள் - மற்ற உபநிஷத் வாக்கியங்களுக்கு உள்ள கதியே இந்த உபநிஷத் வாக்கியத்துக்கும் என்பதால் (ப்ரதானம் ஜகத்காரணம் அல்ல).

ஸித்தாந்தம் - கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஐதரேய உபநிஷத் (1-1-2) - ஆத்மாவா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் நாந்யத் கிஞ்சந மிஷத்ஸ ஐக்ஷத லோகந்து ஸ்ருஜா இதி ஸ இமம் லோகாநஸ்ருஜத - தொடக்கத்தில் இந்த ஆத்மா மட்டுமே இருந்தது. வேறு எதுவும் இல்லை. சற்று விழித்துப் பார்த்துவிட்டு, "நான் இந்த உலகத்தைப் படைப்பேன்", என்று சிந்தித்து பின்னர் இந்த உலகத்தைப் படைத்தது.
- தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந ஆகாச: ஸம்பூத: ஆகாசாத்வாயு: வாயோரக்நி: அக்நேராப: அப்தயோ ப்ருத்வீ - அந்தப் பரமாத்மாவிலிருந்து ஆகாயம் உண்டானது; ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்னியும், அக்னியிலிருந்து நீரும், நீரிலிருந்து ப்ருத்வியும் உண்டானது
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-10) - தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிச்வஸிதமேதத்யத் ருக்வேத: - அந்த உயர்ந்த ஆத்மாவின் மூச்சாக இந்த ருக்வேதம் உள்ளது.

மேலே கூறப்பட்ட பல உபநிஷத் வரிகள் ஜகத்காரணத்தை உரைக்கின்ற வரிகளாகும். இந்த வரிகளுக்கு என்ன பொருளோ, அதே பொருள்தான் “ஸதேவ ஸோம்ய” என்றுள்ள உபநிஷத் வரிக்கும் பொருளாக இருக்கவேண்டும். மேலே உள்ள வரிகளில் ஸர்வேச்வரனே உலகின் காரணமாகப் படிக்கப்பட்டதால், அந்த சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரிகளும் ஸர்வேச்வரனே ஜகத்காரணம் என்றே படிக்கப்படவேண்டும்.

1-1-12 ச்ருதத்வாத் ச

பொருள் - இந்த உபநிஷத்திலேயே அவ்விதம் ஓதப்பட்டதால்.

ஸித்தாந்தம் - இந்த சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலேயே கீழே உள்ள பல வரிகளின் மூலம் ஸத் என்பது - ஆத்மாவைப் போன்ற தன்மையைக் கொண்டது, நாமரூப பேதங்கள் ஏற்படுத்த வல்லது, அனைத்தும் அறிந்தது, அனைத்து சக்தியும் கொண்டது, அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளது, பாவங்கள் அற்ற தன்மை கொண்டது, அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறியது, அனைத்து உறுதிகளும் எண்ணங்களும் நிறைவேறியது - என்பதாக உரைக்கப்பட்டது. அந்த வரிகள்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-2) - அநேந ஜீவேந ஆத்மந அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி - இப்படியாக பல ஜீவன்களுக்குள் ஆத்மாவாகப் ப்ரவேசித்து நாமரூப பேதங்களை உண்டாக்கிறது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-4) - ஸந்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா: - இவை அனைத்தும் ஸத் என்பதில் தோன்றியவை; அதனையே பிறப்பிடமாகவும், வாழும் இடமாகவும், நிலையாக உள்ள இடமாகவும் கொண்டுள்ளன.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - ஐததாத்ம்யமிதே ஸர்வே தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா - இவை அனைத்தும் அதனையே ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன. இதுவே ஸத்யம், இதுவே ஆத்மா.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-3) - யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வே ததஸ்மிந் ஸமாஹிதம் - இங்கு எவைஎவை உண்டோ, எவைஎவை இல்லையோ அவை அனைத்தும் இதனுள் அடங்கும்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் - (8-1-5) - தஸ்மிந் காமா: ஸமாஹிதா: ஏஷ ஆத்ம அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு: விசோக: விஜகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - இதுவே அழியாத பரப்ரஹ்மம்; இதனுள் அனைத்து ஆசைகளும் அடங்கும். இது பாவங்கள் அற்றது, கீழ்த்தன்மை அற்றது, மரணம் அற்றது, சோகம் அற்றது, பசி அற்றது, தாகம் அற்றது, விருப்பங்கள் நிறைவேறப்பெற்றது, ஸங்கல்பம் கொண்டது.

இது தவிர வேறு ச்ருதி வாக்கியங்களும் உள்ளன. இவற்றைக் கீழே காண்க:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-9) - ந தஸ்ய சக்சித்பதிரஸ்தி லோகே ந சேசிதா நைவ ச தஸ்ய லிங்கம் காரணம் கரணாதி பாதிபோ ந சஸ்ய கச்சித் ஜநித ந சாதிப: - இந்த உலகில் அவனுக்கு எஜமானரோ, அவனை நியமிப்பவரோ யாரும் இல்லை; அவனை எதனாலும் அடையாளம் காண்பித்து உணர்த்த முடியாது; அவனே அனைத்திற்கும் காரணம்; அவனே இந்த்ரியங்களின் எஜமானனாகிய ஜீவாத்மாவிற்கு எஜமானன்; அவனை யாரும் படைக்கவில்லை; அவனை யாரும் நியமிப்பதும் இல்லை.
- தைத்திரீய உபநிஷத் (3-11) - ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்யதீரோ நாமாநி க்ருத்வாபி வதந்யதாஸ்தே - அனைத்தையும் படைத்து, அவற்றுக்கு நாமரூபங்கள் கொடுத்து, அந்தப் பெயர்களால் அழைத்தபடி உள்ளான்.
- தைத்திரீய உபநிஷத் (3-11) - அந்த:ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும் ஆகிய அவன் உள்ளே புகுந்தான்.
- மஹாநாராயண உபநிஷத் (13-1) - பதிம் விச்வஸ்ய ஆத்மேச்வரம் சாஸ்வதம் சிவம் அச்யுதம் - உலகிற்கு நாயகனும், ஜீவன்களின் ஈச்வரனும்,

எப்போதும் உள்ளவனும், மங்களகரமாக உள்ளவனும், யாரையும் நழுவவிடாதவனும்.

- மஹாநாராயண உபநிஷத் - (13-1) - யச்ச கிஞ்சித் ஜகத் ஸர்வம் த்ருச்யதே ச்ருயதே அபி வா அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்தித: - இந்த உலகம் முழுவதிலும் எந்த ஒன்று காணப்படுகிறதோ, கேட்கப்படுகிறதோ அதுவும் நாராயணன்; அனைத்தையும் உள்ளும்புறமும் வ்யாபித்துக் கொண்டு நிலையாக நாராயணன் உள்ளான்.
- ஸுபால உபநிஷத் (7-1) - ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - இவனே அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் உள்ளான்; பாவங்கள் அற்றவன்; திவ்யமானவன், தேவர்களுக்கும் தேவன்; அவனே நாராயணன்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 120)

பக்தி ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமானது என்பதன் உட்கருத்து

மூலம் - ஆனபின்பு உபாஸநாதிகளுக்கு வேறொரு விரோதமில்லாமையாலே யதாசாஸ்த்ரம் ஆதுராதிகளுக்கு அவகாஹநாதிகள் போலே இவை அகிஞ்சந: அநந்யகதி: என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு ஸ்வாதிகார விருத்தங்கள் என்ன ப்ராப்தம். இவ்வதிகார விரோதமறியாதே உபாஸநாதிகளிலே ப்ரவர்த்திக்குமவனைப் பற்ற நரஸ்ய புத்தி தெளர்பல்யாத் உபாயாந்தரமித்யதே என்றது. ஆகையால் இவ்வுபாஸநாதிகளும் அதிகார்யந்தரத்துக்கு யதாதிகாரம் அநுகுணங்கள்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட பல கருத்துக்கள் மூலம், பக்திக்கு ஸ்வரூப விரோதம் இல்லை என்றே ஆகிறது. ஆனால், “நோய்வாய்ப்பட்டவன் குளிர்ந்த நீரில் நீராட சக்தி அற்றவன்” என்பது போன்று, ப்ரபத்தியைத் தவிர மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளச் சக்தியில்லாத அதிகாரிக்குப் பக்தியானது தனது தகுதிக்கு ஏற்புடையது அல்ல என்று கொள்வது சரியே ஆகும். இது ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) - அகிஞ்சந: அநந்யகதி: - என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேறு கதியற்றவன் - என்றுள்ள அதிகாரிக்குப் பொருத்தமே ஆகும். மேலும் தாங்கள் பக்தி அல்லது உபாஸனையைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி அற்றவர்கள் என்று தெரியாமல், அதனை உபாயமாகக் கொள்பவர்கள் குறித்தே லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் (28-17) - நரஸ்ய புத்தி தெளர்பல்யாத் உபாயாந்தரமித்யதே - தன்னுடைய அறியாமை என்னும் புத்தி தடுமாற்றத்தால் பக்தி என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்கிறான் - என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே இது போன்ற உபாஸனங்கள் கூட, மற்ற அதிகாரிகளுக்கு, அவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்பவே பொருந்தும்.

பக்தியைக் காட்டிலும் ப்ரபத்திக்கு உள்ள மேன்மை

மூலம் - அவற்றுக்கு ஸாமர்த்யமில்லாமையாதலால் விளம்பசஷமனல்லாமை யாதலால் இப் ப்ரபத்தியை ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகப் பற்றினவனை “செய்த வேள்வியர்” என்றும், க்ருதக்ருத்யனென்றும், அநுஷ்டித க்ரதுசதன் என்றும், இவனுக்கு மரணாந்தமாக நடக்கிற வ்யாபாரங்களை அவப்ருத பர்யந்த கர்த்தவ்ய கலாபங்களாக ஸ்துதித்தும், க்ரத்வந்தராநுஷ்டாநம் பண்ணினவனுக்கு மேலுள்ள நித்ய நைமித்திகங்கள் போலே இவனுக்கு ஸ்வதந்த்ரவிதியாலே வர்ணாச்ரமாதிதர்மங்கள் நடவா நிற்கச் செய்தேயும் அநுஷ்டிதாத்மயாக பலத்தைப் பற்றக் கர்த்தவ்யாந்தர நிரபேக்ஷனாகவும் ஆழ்வார்களும் மஹர்ஷிகளும் பகவச்சாஸ்த்ரங்களும் வேதங்களும் கோஷியா நின்றன. ஆகையால்

தபஸ்வியோ அதிகோ யோகீ ஜ்ஞாநியோ அபி மதோ அதிக:
கர்மிப்யச்சாதிகோ யோகீ தஸ்மாத்யோகீ பவார்ஜூந

இத்யாதிகளாலே ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களிற்காட்டில் நிவ்ருத்தி தர்மங்கள் ச்ரேஷ்டங்களானாற் போலவும், அவை தம்மில் ஆத்மவிஷயமான யோகம் ச்ரேஷ்டமானாற் போலவும், ஆத்மவிஷய யோகங்களிற்காட்டில் யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் என்கிறபடியே வஸுதேவநந்தன விஷயமான யோகம் ச்ரேஷ்டமானாற் போலவும், பரமாத்ம விஷய வித்யாவிசேஷங்களெல்லாவற்றிலும் ந்யாஸநிசேஷபாதி சப்தங்களாலே சொல்லப்பட்ட வித்யாவிசேஷமே ஸுகர்தவ ஸக்ருத்கர்த்தவ்யத்வ சீக்ர பலப்ரதத்வாதிகளாலே ச்ரேஷ்டதமம். ந்யாஸவித்யையிலே கண்டோக்தமான இவ்வர்த்தத்தை

தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸமதிரிக்தம் தப: ச்ருதம்
ஸத்கர்மநிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்யயோகவிதஸ்ததா
நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி

என்று பகவச்சாஸ்த்ரம் உபப்ரும்ஹித்தது. அவகாஹநாதிகளில் ஸமர்த்தனல்லாதவனுக்கு மாநஸம் விஷ்ணுசிந்தநம் என்று பகவத்சிந்தநத்தை ஸ்நாநமாக விதித்தால் அது ஸ்நாநாந்தரங்கள் பண்ணுகிற சுத்தியையும் பண்ணி, பாபாந்தரங்களையும் சமிப்பித்து அப்போதே பகவதநுபவ ரஸத்தையு முண்டாக்குமாப்போலே உபாஸநாதிகளில் ஸமர்த்தனல்லாதவனுக்கு ப்ரபத்தியை விதித்தாலும் இப் ப்ரபத்திதானே அவை கொடுக்கும் பலத்தையும் அவை தம்மையும் கொடுக்கவற்றாய் அகிஞ்சநனுக்கு உத்தாரகமாய் அவன் அபேசஷித்த காலத்திலே பலாவிநாபாவத்தையும் உடைத்தாயிருக்கையாலே அதிக ப்ரபாவமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – அதனைச் செய்யத் தகுதி இல்லாத காரணத்தாலோ, அல்லது தகுதி இருந்தாலும் மோசடும் பெறுவதில் உள்ள காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாததாலோ ஒருவன் ப்ரபத்தியை உபாயமாகக் கைக்கொள்ளக்கூடும். யார் ஒருவன் ப்ரபத்தியை ஸ்வதந்த்ரமான உபாயமாகக் கொண்டானோ அவனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணப்பட்டபடி ஆழ்வார்களும், மஹரிஷிகளும், பகவத் சாஸ்த்ரங்களும், வேதங்களும் புகழ்கின்றன:

- திருவாய்மொழி (5-7-5) – செய்த வேள்வியர் – யாகமாகிய ப்ரபத்தியைச் செய்தவர்கள்
- ஸாத்வத தந்த்ரம் – க்ருதக்ருத்யன் – செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன்
- அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-49) - அநுஷ்டித க்ரதுசதன் – நூறு யாகங்களைச் செய்தவன்

மேலும் இந்தச் சாஸ்த்ரங்கள் அவனது மரண காலம்வரை அவன் செய்துவரும் ஒவ்வொரு செயல்களையும் பாராட்டுகின்றன; அந்தச் செயல்கள் யஜ்ஞங்கள் இயற்றுவதாகவும், முடிவில் செய்யப்படும் நீராடுதல் போன்றும் கொள்ளப்படுகின்றன. இந்தச் சாஸ்த்ரங்கள் மேலும் உரைப்பது என்னவென்றால் – யஜ்ஞங்களை இயற்றிய ஒருவன், அதன் பின்னர் எவ்விதம் தன்னுடைய நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை இயற்றியபடி உள்ளானோ அது போன்று, ப்ரபத்தி செய்தவன் தனக்கு விதிக்கப்பட்டதான வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் சரிவர இயற்றியபடி இருத்தல்வேண்டும். ஆனால் யார் ஒருவன் ஆத்மயஜ்ஞம் செய்தானோ அவன் தன்னுடைய பலன்களைப் பெறும் பொருட்டு எந்தவிதமான கர்மங்களையும் செய்தல் வேண்டாம்.

கீதையில் (6-10) - தபஸ்விப்யோ அதிகோ யோகீ ஜ்ஞாநிப்யோ அபி மதோ அதிக: கர்மிப்யச்சாதிகோ யோகீ தஸ்மாத்யோகீ பவார்ஜுந – அர்ஜுனா! ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்யும் யோ ஒருவன், தவம் செய்பவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; ஆத்ம ஞானியைத் தவிர மற்ற ஞானிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; அச்வமேதம் உள்ளிட்ட கர்மங்களைச் செய்பவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்; ஆகவே நீயும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்பவனாக ஆவாயாக – என்றது காண்க; ஆகவே இந்தப் பிறவியில் உண்டாகின்ற பலனுக்காகச் செய்யப்படும் செயல்களைக் காட்டிலும், மறுமையில் விளைய உள்ள பலனுக்காகச் செய்யப்படும் கர்மங்களே சிறந்தவை; அவற்றைக் காட்டிலும் ஆத்மாவைக் குறித்த யோகங்கள் மேலும் சிறந்தவை; ஆத்மாவைக் குறித்த யோகங்களில், கீதை (6-47) - யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் – என்னைக் குறித்தே த்யானிப்பவன் மிகவும் உயர்ந்த யோகி – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வஸுதேவரின் புத்ரனாகிய க்ருஷ்ணனைக்

குறித்த யோகம் என்பது மிகவும் சிறந்தது ஆகும். இது போன்றே பரமாத்மாவைக் குறித்துப் பல வித்யைகள் இருந்தாலும், அவை அனைத்தையும் விட ந்யாஸம், நிசேஷம் என்று கூறப்படும் ப்ரபத்தியானது - செய்வதற்கு எளியது, ஒருமுறை செய்தாலே போதுமானது, விரைவாகப் பலன் அளிப்பது - போன்ற குறிப்பிட்ட சில காரணங்களால் மிகவும் ஏற்றமுடையதாகிறது. இப்படிப்பட்ட ந்யாஸ வித்யையின் பெருமை குறித்து பாஞ்சராத்திரம் பின்வருமாறு உரைக்கிறது:

- அஹிர்யுத்தம் ஸம்ஹிதை (37-36) - தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸமதிரிக்தம் தப: ச்ருதம் - மோக்ஷம் குறித்து உபதேசிக்கப்பட்ட தவங்கள் அனைத்திலும் ப்ரபத்தியானது மிகவும் உயர்ந்த தவமாகிறது.
- லக்ஷ்மீ தந்திரம் (17-62) - ஸத்கர்மநிரதா: சுத்தா: ஸாங்க்யயோகவிதஸ்ததா நார்ஹந்தி சரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி - கர்மயோகத்தைக் கைக்கொண்டு, ஞானயோக பக்தி யோகங்களைச் செய்பவர்கள் ப்ரபத்தி செய்தவனுடைய கோடியில் ஒரு பாகத்தைக் கூடப் பெறத் தகுதியானவர்கள் அல்லர்.

உடல்நிலை சரியில்லாதவை போன்ற காரணங்களால் மூழ்கி நீராட இயலாத ஒருவனுக்கு கார்க்ய ஸ்ம்ருதி - மாநஸம் விஷ்ணுசிந்தனம் - விஷ்ணுவைக் குறித்த த்யானம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வனை த்யானம் செய்வதையே ஒருவகையான நீராடுதல் என்று சாஸ்த்ரங்கள் உரைக்கின்றன. இது மாநஸ ஸ்நாநம் எனப்படும். இது நீரில் மூழ்கி நீராடுதல் போன்றவை அளிக்கின்ற தூய்மையை அளிப்பதுடன் அல்லாமல், பாவங்களையும் உடனே போக்கிவிடும். இதனால் பகவத் அநுபவம் என்னும் இனிமையையும் அப்போதே உண்டாக்கிவிடும். இது போன்றே பக்தியோகம் போன்றவற்றில் ஈடுபடும் சக்தியற்ற ஒருவனுக்கு ப்ரபத்தியை விதிக்கலாம். இதனால் அந்த ப்ரபத்தி என்பது பக்தியோகம் அளிக்கவல்ல பலனை அளிக்கிறது; பக்தியோகத்தையும் அளிக்கிறது; மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலாதவனைக் கரையேற்றுகிறது; அவன் விரும்பும் காலத்தில் தக்க பலனையும் அளிக்கிறது; இதனால் ப்ரபத்தியானது மிகவும் மேன்மை கொண்டதாக உள்ளது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 76)

244. மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ வென்னில் ஜ்ஞாநதசையில்
ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமதசையில் தட்டு மாறிக் கிடக்கும்.

அவதாரிகை - இந்த திநசர்யையிற் சொன்னவற்றில் விவரிக்க வேண்டுமவற்றை
விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமத்தில் மங்களாசாஸநத்தை
விவரித்தருளுகிறார் (மங்களாசாஸந) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான, ப்ரபந்நன் தன்னுடைய அன்றாட
வாழ்க்கையில் தினசரி கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பலவற்றில், விவரிக்க
வேண்டியவை சில குறித்து, மேலும் விவரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே
முதலில் மங்களாசாஸநம் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாணைகதாநனாய் ஸ்வேதர ஸகல
ரக்ஷகனாயிறே ஸர்வேச்வரனிருப்பது; இப்படி யிருக்கிற வவனைக் கொண்டு
தனக்குண்டான அமங்களங்களைப் போக்கி இல்லாத மங்களங்களை யுண்டாக்கிக்
கொள்ளக்கடவ தத்ரக்ஷ்ய பூதனானவிவன், தனக்கு ரக்ஷகனானவவனுக்குத் தான்
மங்களங்களை யாசாஸிக்கை ததேக ரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு
விருத்தமன்றோ வென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூப
விருத்தமன்றோ வென்னில்) என்று. அதைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஜ்ஞாந தசையில்)
என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாந தசையாவது) - ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகனாகவும்
தானவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் ப்ரணவத்திற் சொல்லுகிறபடியே தெளியக்

கண்டநுஸந்திக்கும் தசை; அந்த தசையில் “களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய்” இத்யாதிப்படியே, தன்னுடைய அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்கவனே கடவனென்றிருக்கையாலே, ரக்ஷயரக்ஷக பாவம் தனக்கடைத்த ஆச்ரயத்திலே கிடக்கும். (ப்ரேம தசையாவது) – ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களை யநுஸந்தித்து “இவ்விஷயத்துக்குக் கென்வருகிறதோ” என்று அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணி அவன் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்க ரக்ஷமரன்றிக்கே நெஞ்ச மறுகும்படியான தசை; அந்த தசையில் ஈச்வரனை ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே, ஈச்வரன் பக்கலிலே ரக்ஷயபாவமும் சேதநன் பக்கலிலே ரக்ஷக பாவமுமாய்த் தனக்கடைத்த ஆச்ரயத்தி லன்றிக்கே மாறாடிக்கிடக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - அனைத்துவிதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்திற்கும் ரக்ஷகனாகவும் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் மூலமாக தனக்கு உண்டாகின்ற தாழ்வுகள் அனைத்தையும் நீக்கிக் கொண்டு, தன்னிடம் இல்லாத மக்களங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அவனால் ரக்ஷிக்கப்படுபவனாக இந்த ஜீவன் உள்ளான். இவ்விதம் உள்ளபோது, தன்னைக் காப்பாற்றும் ஸர்வேச்வரனுக்கு மங்களம் உண்டாகவேண்டும் என்று ஜீவன் விரும்புவது, அவனால் காப்பாற்றப்படும் ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு முரணாக இருக்கிறது அல்லவோ என்று சந்தேகம் எழலாம். இதனையே “மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூப விருத்தமன்றோ வென்னில்” என்றார். இதற்கான விடையை “ஜ்ஞாந” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். “ஜ்ஞாந தசை” என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனே தன்னைக் காப்பாற்றும் ரக்ஷகன், தான் அவனால் காப்பாற்றப்படும் வஸ்து என்பதைத் திருமந்தரத்தின் ப்ரவணத்தில் கூறியுள்ளது குறித்து தெளிவாக அறிந்து, அதற்கேற்றபடி இருக்கின்ற தன்மை என்பதாகும். இப்படிப்பட்ட நிலையில் திருவாய்மொழி (5-8-8) – களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, தனக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்குவதற்கும், தேவையாவற்றை அடைவதற்கும் ஸர்வேச்வரனே கதி என்று இருக்கக்கூடும். இதனால் காக்கின்ற தன்மை, காக்கப்படும் பொருளின் தன்மை ஆகியவை அந்தந்த இடங்களில் சரியாகவே பொருந்தியிருக்கும். “ப்ரேம தசை” என்பது என்ன? ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனி அழகையும் மென்மையையும் எண்ணிப் பார்த்து, “இவனுக்கு என்ன நேருமோ?”, என்று அச்சம் கொள்ளாதல்; அவனது உண்மையான ஸ்வரூபத்தை எண்ணிப் பார்க்கவும் பொறுமை

இல்லாமல், மனம் உருகி நிற்கின்ற நிலை ஆகும். அப்போது ஸர்வேச்வரனை எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்று புரியாமல் திகைத்து நிற்கக்கூடும். இதனால் ஸர்வேச்வரனிடம் காக்கப்படும் பொருள் என்ற நிலையும், ஜீவனிடம் காப்பாற்றுபவன் என்ற நிலையும் மாறிக் கிடப்பதைக் காணலாம்.

245. அவன் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால் அவனைக் கடகாகக் கொண்டு தன்னை நோக்கும், ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால் தன்னைக் கடகாகக் கொண்டு அவனை நோக்கும்.

அவதாரிகை - உக்தார்த்தத்தை விசதீகரிக்கிறார் (அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதை மேலும் விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ப்ரதமாஷ்டரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வரஷ்கனான வவனுடைய ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனை தனக்கறிஷ்ட நிவாரகனாகக் கொண்டு, அஜ்ஞனாய் அசக்தனாய் அப்ராப்தனான தன்னை ரஷித்துக்கொள்ளும்; பேசப் பிசகும்படியான வவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனுடைய ஸர்வசக்தித்வாதிகளை மறந்து குழைச்சரக்காக நினைத்துத் தன்னை ரஷ்கனாகக் கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி அவனை ரஷிக்குமென்கை. இவ்விடத்தில் ஸௌந்தர்யம் சொல்லிற்றில்லையேயாகிலும், அதுவும் மங்களாசாஸந ஹேதுவாகையாலும் மேலே சொல்லுகையாலும் ஸௌகுமார்யமிதுக்கு முபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தாகிய “அ” என்பதால் உரைக்கப்பட்டபடி ஸர்வேச்வரன் அனைத்தை அறிந்தவனாகவும், அனைத்து சக்தியும் கொண்டவனாகவும், அனைத்தையும் காப்பாற்றுபவனாகவும் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவன் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து கொண்டால், தனக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை அவனே நீக்கிவிடுவான் என்ற சிந்தனை ஏற்பட்டுவிடும்; இதனால், தான் ஏதும் அறியாதவன், எந்தச் சக்தியும் அற்றவன், தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மற்றவர்களை நாடவேண்டும் என்ற சிந்தனை

போன்றவற்றைக் கொண்ட தன்னை அவன் காப்பாற்றுவான் என்று இருந்து, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வான். ஆனால், “அவனது திருமேனி குறித்துப் பேசினால் கூட வாடிவிடும்படியான மென்மை கொண்டவன்” என்று எண்ணியபடி சிலர் இருக்கக்கூடும். இவர்கள் அவனது அனைத்து சக்திகளையும் குழைந்து போகும் பொருள் போன்று எண்ணி, தான் அவனைக் காப்பாற்றுவதாக எண்ணிக் கொண்டு, அவனுக்குத் திருப்பல்லாண்டு கூறி, அவனைக் காப்பாற்ற முயல்வார்கள். இங்கு மென்மையுடன் சேர்த்து திருமேனியின் அழகு பற்றி ஏதும் கூறவில்லை என்றாலும், அதுவும் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதற்குக் காரணமே என்பதாலும், கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதாலும் மென்மை என்பது அழகையும் சேர்த்தே உணர்த்துகிறது என்று கொள்க.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 86)

1.7.3 ஆயர் கொழுந்தாய் அவரால் புடையுண்ணும்

மாயப் பிராணை என் மாணிக்கச்சோதியை

தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி என்

மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே.

பொருள் - இடையர்களின் தலைவனாக இருந்தபடி, வெண்ணெய் போன்றவற்றைக் களவு செய்து உண்பதற்காக அவர்களிடம் அடியுண்டு, அதனால் அழுவது போன்ற வியக்க வைக்கும் செயல்களைச் செய்பவன்; மாணிக்கம் போன்று ஒளிர்கின்ற தனது தன்மையை எனக்கு வெளிப்படுத்தியவன்; தூய்மையான அமிர்தம் போன்றவன்; இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனை நான் இடைவிடாமல் அனுபவித்தபடி நின்றேன்; பால் பருகியபடி உள்ளவனுக்கு பித்தம் தெளிவது போன்று, ப்ரக்ருதியின் விளைவால் உண்டாகின்ற இந்தப் பிறவியில் ஏற்படும் அஜ்ஞானத்தை நான் போக்கிக்கொண்டேன்.

அவதாரிகை - ப்ரயோஜநாந்தரபரரான கேவலரை நிந்தித்தார்; அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்தில் அவனிருக்கும்படி சொன்னார். நீர் இவ்விரண்டு கோடியிலும் ஆர்? என்ன, “நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனல்லேன், அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் அவனைப் பற்றினேன்” என்று நேர்கொடுநேரே சொல்லவும் மாட்டாரே; அவனை அநுபவியாநிற்க, விரோதி தன்னடையே போய்க்கொடு நின்றவன் நான்” என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனைத்தவிர மற்ற பலன்களை நாடுகின்ற மனிதர்களை முதல் பாசுரத்தில் நிந்தித்தார். மற்ற பயன் ஏதும் கருதாமல் தன்னை மட்டுமே நாடுகின்ற மனிதர்களிடம் இவன் நடந்து கொள்ளும் விதத்தைக் கடந்த பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். ஒரு சிலர் ஆழ்வாரிடம், “இந்த இருவகையான் பிறவிகளில் நீவிர் எப்படிப்பட்டவர்?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நான் மற்ற பயன்களைக் கருதுபவன் அல்லன். மற்ற பலன்கள் எதனையும் எண்ணாமல் அவனைப் பற்றினேன்”, என்று நேரடியாகப் பதில் உரைக்கவில்லை. இவ்விதம் உரைத்தால் தற்புகழ்ச்சியாகிவிடும். ஆகவே அவர்களிடம், “நான் அவனை அனுபவித்தபடி இருந்தேன். இதனால் அவனை அடையத் தடையாக இருந்த எனது விரோதிகள் தாமாகவே கழிந்து சென்றன. இப்படிப்பட்டவன் அடியேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆயர் கொழுந்தாய்) இடையர்க்கு ப்ராதானாயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லிற்றுக்கீழ்; இங்கு அவர்களில் ஏகதேசஸ்தனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அதாவது அவர்கள் வேராக, தான் கொழுந்தாயிருக்குமவன் என்கிறது. இடையர் காட்டிலே பசுக்களின் பின்னே திரிந்து, அவர்களுக்கு அடி கொதித்தால் வாடுவது க்ருஷ்ணன் முகமாயிருக்கை; வேரிலே வெக்கை தட்டினால் கொழுந்திறே முற்பட வாடுவது. (அவரால் புடையுண்ணும்) அவனால் என்னுதல், அவளால் என்னுதல் செய்யாமையாலே திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலசஷம் குடியிலும் இவனை நியமிக்க உரியரல்லாதார் இல்லை. “மத்தாலே ஓரடி அடிப்பார்கள் போலே காணும்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. (மாயப்பிராணை) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன், தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் வந்து அவதரித்து, ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாதானாய், அதுதான் நேர்கொடு நேரே கிடையாமையாலே களவு காணப்புக்கு, தலைக்கட்டமாட்டாதே, வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையை அநுஸந்தித்து, “மாயப்பிராணை” என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஆயர் கொழுந்தாய்) - கடந்த பாசுரத்தில் ஆயர்களின் தலைவனாக உள்ளதைக் கூறினார். இங்கு மீண்டும் அதனையே உரைத்தால் “கூறுவது கூறல்” என்ற புநருக்தி தோஷம் ஏற்படுமே என்ற சந்தேகத்தை நீக்குகிறார். இங்கு அவர்களில் ஒருவனாக இருக்கின்ற இருப்பைக் கூறுகிறார். அங்கு ப்ராதாந்யம்

கூறப்பட்டது; இங்கு பாரதந்தர்யம் கூறப்பட்டது - அதாவது அங்கு அனைவரையும் தன்வசப்படுத்தல் கூறினார்; இங்கு இவன் அனைவரின் வசப்பட்டதைக் கூறுகிறார். அவர்கள் வேர் போன்றும், இவன் கொழுந்து போன்றும் நிற்கும் நிலை. இடையர்கள் காடுகளில் திரியும்போது அங்குள்ள வெப்பம் காரணமாக அவர்களது கால்கள் உஷ்ணத்தில் தகிக்கும்; அப்போது அவர்கள் முகம் வாடுவதற்கு முன்பாக க்ருஷ்ணனின் முகம் வாடுகிறது. அவர்களுக்கு வந்த துன்பத்தைத் தன்னுடையதாகவே எண்ணும் தன்மையை “ஆயர்கொழுந்து” என்ற பதம் காட்டுமோ என்றால் விடை அளிக்கிறார். வேரில் வெப்பம் அதிகரிக்கும்போது கொழுந்துகள் அல்லவோ முதலில் வாடிவிடும்? (அவரால் புடையுண்ணும்) - திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள ஐந்துலக்ஷம் குடிகளிலும் உள்ளவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களில் க்ருஷ்ணனை நியமிக்க உரிமை இல்லாதவர்கள் என்று யாருமே இல்லை. இதனால்தான் “அவனால், அவளால்” என்று கூறாமல் பொதுவாகப் பன்மையில் “அவரால்” என்றார்; அதாவது “அவர்களால்” என்று பொருள். பராசரபட்டர், “மரத்தால் (அதாவது மரத்தால் செய்யப்பட்ட மத்து) கொண்டு ஓர் அடி அடிப்பார் போலே”, என்பார். (மாயப்பிராணை) - தனது அனைத்து விருப்பங்களும் எப்போதுமே நிறைவேறப் பெற்றவனாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒரு குறை ஏற்பட, அதன் காரணமாக அவன் இங்கு க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்தான். அது என்ன குறை? அடியார்களின் கைகளால் தீண்டப்பட்ட பொருள் அல்லாமல் வேறு எதனையும் தரிக்க இயலாத நிலை ஆகும். அப்படிப்பட்ட வெண்ணெய் அவனுக்கு எளிதாக நேரடியாகக் கிட்டாமையால், களவு செய்து உண்ண முயற்சித்தான். அந்த முயற்சியானது சரிவர முடியாமல், கையிலும் வாயிலும் வெண்ணெயுடன் அகப்பட்டுக்கொண்டான். இதன் பலனாக ஆய்ச்சிமார்களால் கட்டி வைக்கப்பட்டு, அவர்களிடம் அடியுண்டு நிற்கும் நிலையை எண்ணி “மாயப்பிரான்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என் மாணிக்கச்சோதியை) ஆச்ரிதர் கட்டி அடிக்க அடிக்க, களங்கமறக் கடையுண்ட மாணிக்கம் போலே திருமேனி புகர் பெற்று வருகிறபடி. கட்டின அளவுக்கு வெட்டென்றிருக்குமவன், கட்டியடிக்கப் பக்கால் புகர் பெறச் சொல்லவேணுமோ? “கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தானிறே”. (என்) அப்புகரை எனக்கு முற்றாட்டாக்கினவன். (தூய அமுதைப் பருகிப் பருகி) தேவர்கள் அதிகாரிகளாய், ப்ரஹ்மச்சர்யாதி நியமங்கள் வேண்டி, ஸக்ருத் ஸேவ்யமாயிருக்குமிறே அது; ஸர்வாதிகாரமுமாய், ஒரு நியதியும் வேண்டாதே, ஸதாஸேவ்யமுமான அம்ருதமிறே இது. (என் இத்யாதி)

ஆச்சர்யமான ஜன்மமடியாக உண்டான அஜ்ஞானத்தை வாசனையோடே போக்கினேன். ஜன்மத்துக்கு ஆச்சர்யமாவது ஒருபடிப்பட்டிராமை. “மயர்வறுத்தேன்” என்கிறது - “இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை” என்று அபேசுஷித்தபடியே பலாநுபவம் தம்மதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - (என் மாணிக்கச்சோதியை) - அங்குள்ள அடியார்கள் இவனைக் கட்டி வைத்து அடிக்க அடிக்க, களங்கம் அனைத்தும் நீங்கும்படியாகக் கடையப்பட்ட மாணிக்கக்கல் எவ்விதம் பிரகாசிக்குமோ அது போன்று இவனது திருமேனி ஒளிர்ந்தது. ஆனால் அடியுண்டால் இவ்விதம் திருமேனி ஒளிவீசுமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். கட்டி வைத்தபோதே மிகவும் உகப்புடன் இருந்தான்; அத்துடன் அடிக்கவும் பெற்றால் ஒளிர்ந்ததைக் கூறவும் வேண்டுமோ? அவன் இவ்விதம் இருந்தானோ என்றால், பெரிய திருமொழி (5-9-7) - கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான் - என்றது காண்க. (என்) - அப்படிப்பட்ட அந்த ஒளிர்ந்தலை எனக்குப் பூர்ணமான உணவாகவே ஆக்கியவன். (தூய அமுதைப் பருகிப் பருகி) தேவர்கள் மட்டுமே அதனைப் பெறும் உரிமையும் அதிகாரமும் கொண்டவர்களாக, ஆனால் அவர்களும் அதனைப் பெறுவதற்குப் பிரம்மச்சர்யம் போன்ற விரதங்களைக் கடைப்பிடித்தால் மட்டுமே கிட்டக்கூடியதாக உள்ள அமிர்தம் அது; ஆனால் எந்தவிதமான நியமங்களும் இன்றி, அனைவராலும் அள்ளிப் பருகும்படியாக, எப்போதுமே கிட்டவல்ல அமிர்தமாக இவன் உள்ளான். (என் இத்யாதி) - வியக்க வைக்கும் பிறவி காரணமாக ஏற்படுகின்ற அறிவின்மை அனைத்தையும் வாசனையுடன் நீக்கினேன். பிறவிக்கு வியக்க வைக்கும் தன்மை என்னவென்றால் மனிதன், தேவன் போன்ற எத்தகைய சரீரத்தையும் எடுக்கவல்ல நிலை. (மயர்வு அறுத்தேன்) - அவன்தான் இவரது அறியாமைகளை நீக்கினான்; இப்படி உள்ளபோது இவர் தாமாகவே அவற்றை நீக்கிக்கொண்டது போன்று “மயர்வு அறுத்தேன்” என்று கூறலாமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவிருத்தத்தில் (1) இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று வேண்டினார்; அதற்கேற்ற பலனை அடைந்தவுடன், அந்தப் பலனை அனுபவிப்பது தானாகவே உள்ளதால் இவ்விதம் “அறுத்தேன்” என்று கூறிக்கொள்கிறார்.

1.7.4 மயர்வற வென்மனத்தே மன்னினான் தன்னை
உயர்வினையே தரும் ஒண்சுடர்க் கற்றையை
அயர் விலமர்கள் ஆதிக்கொழுந்தை என்
இசைவினை யென்சொல்லி யான்விடுவேனோ

பொருள் - என்னுடைய அறியாமை என்னை விட்டு முற்றிலுமாக நீங்கும்படி என் மனதில் எப்போதும் வாசம் செய்பவன்; உயர்ந்த ஞானம், பக்தி போன்றவற்றை மட்டுமே எப்போதும் எனக்கு அளிப்பவன்; எப்போதும் தேஜோமயமாக உள்ளவன்; மறதி என்பதே இல்லாத நித்யஸூரிகளின் முதல் தலைவன்; தன்னை வந்து அடையும்படியாக, என்னுடைய சம்மதத்தைத் தானாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்டவன் - இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனைப் பற்றி அறிந்த நான், அவனை இனிமேல் ஏதேனும் காரணம் காண்பித்து விடுவேனோ?

அவதாரிகை - “இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை” என்று அடியிலே நீர் அபேக்ஷித்தபடியே உம்முடைய அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே; இனி இவ்விஷயத்தை விட்டுப் பிடிக்குமித்தனையன்றோ? என்ன; நான் என்ன ஹேதுவாலே விடுவேன்? என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் சிலர், “திருவிருத்தத்தில் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை - என்று நீங்கள் வேண்டினீர். உம்முடைய விருப்பம் நிறைவேறியது என்பதைக் கடந்த பாசுரத்தில் - மாயப்பிறவி மயர் அறுத்தேன் - என்று உரைத்தீர். இனி நீங்கள் சற்று ஓய்ந்து, அவனை விட்டுப் பிடிக்கலாம் அல்லவோ,” என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நான் என்ன காரணம் கூறி அவனை விடுவேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மயர்வற) அஜ்ஞாநமானது வாஸனையோடே போக. (என்மனத்தே மன்னினான் தன்னை) - “இன்னமும் மயர்வு குடிகொள்ளவொண்ணாது” என்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக இருந்தவனை. செடிசீய்த்துக் குடியேற்றின படைவீடுகள் விடாதேயிருக்கும் ராஜாக்களைப்போலே. “புறம்பேயும் ஒரு கந்தவ்யபூமியுண்டு” என்று தோற்ற இராமை. இப்படியிருந்து செய்கிறதென்? என்னில் - (உயர்வினையே தரும்) ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப பக்திகளைத் தாராநின்றான் என்னுதல்; யமாதிகள் தலையிலே அடியிடும்படியான உத்கர்ஷத்தைத் தாராநின்றான்

என்னுதல். (தரும்) தந்து சமைந்தானாயிருக்கிறிலன்; “காதல் கடல் புரைய”, “காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால்”, “நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்”, “சூழ்ந்த தனிற் பெரிய”.

விளக்கம் - (மயர்வற) - அறியாமை என்பது அதன் வாசனையுடன் நீங்கும்படி. (என் மனத்தே மன்னினான் தன்னை) - என்னுடைய மனதில் எப்போதும் அந்த அறியாமை மீண்டும் வந்து புகாது என்று கூறும்படியாக என் இதயத்தில் வந்து புகுந்தான். அப்படிப் புகுந்து, அசையாத தாவரங்கள் போன்று நிலையாக நின்றுவிட்டான். இந்த இடத்தை விட்டு வெளியே போக ஏற்ற இடம் உள்ளதோ என்று எண்ணாமல், அப்படியே என் உள்ளத்தில் நின்றான். சரி, இப்படி நின்றபடி அவன் செய்வது என்ன? (உயர்வினையே தரும்) - வினை என்றால் செயல்கள், கர்மங்கள். உயர்வினை என்றால் உயர்ந்த செயல்கள். அவை என்ன? திருமந்திரமான “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்பதையே உயர்ந்த செயல் என்கிறார். ஞானம் என்பது ப்ரணவத்தால் கூறும் அடிமைத்தனம் பற்றிய தெளிவு; விஸ்ரம்பம் என்றால் “நம:” என்பதால் கூறப்படும் கருத்து; பக்தி என்றால் நாராயண பதத்தின் மூலம் கூறப்படும் அடிமைப் பேற்றை பெறுவதில் உள்ள வேகம் -என்று கருத்து; இவற்றை அளிக்கிறான் என்கிறார். இதற்கு மற்றொரு பொருளையும் உரைக்கிறார். யமன் முதலானவர்களின் தலையில் கால்கள் வைக்கும்படியான மேன்மையை அளிக்கிறான். (தரும்) - இவற்றை அளித்த பின்னர் “இவருக்கு அளித்தவை போதும்” என்று திருப்தி அடைந்தானா என்றால், இல்லை என்கிறார். இதனால்தான் “தந்து” என்று கூறாமல் “தரும்” என்று கூறுகிறார். மேன்மேலும் பக்தியை அதிகரிப்பானோ என்பதற்குக் கீழே உள்ள வரிகளை ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்:

- திருவாய்மொழி (5-3-4) - காதல் கடல் புரைய
- திருவாய்மொழி (7-3-9) - காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால்
- திருவாய்மொழி (7-3-8) - நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்
- திருவாய்மொழி (10-10-10) - சூழ்ந்த தனிற் பெரிய

வ்யாக்யானம் - (ஒண்சுடர்க்கற்றையை) இத்தால், எனக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றியே, “தான் உபகாரம் கொண்டான்” என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்ற இராநின்றான் என்னுதல்; தம்மை வசீகரித்த அழகைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்;

“தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம்” என்னுமாபோலே. இப்படி தன் பேறாக உபகரித்தவன், தன் உபகாரம் கொள்வாரில்லாதானொருவனோ? என்னில், (அயர்வில் அமரர்கள் ஆதிக்கொழுந்தை) தான் உபகரியாதவன்று, தங்கள் ஸத்தைக் கொண்டு ஆற்றமாட்டாதாரை ஒரு நாடாக உடையவன். பகவதநுபவ விஸ்மருதிக்கு ப்ராகபாவத்தையுடையராய், அவ்வநுபவத்துக்கு விச்சேத சங்கையின்றிக்கே, தாங்கள் பலராயிருக்கிறவர்களுக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் தானேயாயிருக்கிறவனை. (என் இசைவினை) நான் “அல்லேன்” என்று அகலாதபடி என் இசைவு தானாய்ப் புகுந்தவனை. (என்சொல்லி யான் விடுவேனோ) “சிறிது மயர்வு கிடந்தது” என்று விடவோ? “மயர்வைப்போக்கி, தான் கடக்க இருந்தான்” என்று விடவோ? “எனக்கு மேன்மேலென நன்மைகளைப் பண்ணித் தந்திலன்” என்று விடவோ? “வடிவழகில்லை” என்று விடவோ? “மேன்மை போராது” என்று விடவோ? “இப்பேற்றுக்கு க்ருஷி பண்ணினேன் நான்” என்று விடவோ? எத்தைச் சொல்லி நான் விடுவது? என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஒண்சுடர்க்கற்றையை) - இப்படியாக எனக்கு உயர்வினைத் தந்து, எனக்கு உபகாரம் செய்ததைத் “தனக்குக் கிடைத்த பேறு” என்று எண்ணியபடி உள்ளான்; இவ்விதம் தான் உபகாரம் செய்ததால் பெற்ற பேறானது தன்னுடைய திருமேனியில் வெளிப்படும்படி ஒளி வீசியபடி நின்றான். அல்லது எல்லையற்ற தேஜஸ்ஸுடன் கூடிய தனது திருமேனியைக் காண்பித்து, எனக்கு “நான் அவனது அடிமை” என்ற ஞானத்தை ஏற்படுத்தி, என்னை வசீகரித்தான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் (1-9-68) - தேஜஸாம் ராசிமூர்ஜிதம் - வலிமையுடன் கூடிய ஒளிப்பிழம்பு போன்றவன் - என்றது காண்க. இவ்விதம் தன்னுடைய பேறு என்றே உதவிகளைச் செய்தபடி உள்ள அவன், தன்னுடைய உதவிகளை ஏற்றுக் கொள்ள யாரும் இன்றி இருக்கிறானோ என்று கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (அயர்வில் அமரர்கள் ஆதிக்கொழுந்தை) - “பகவத் அனுபவம்” என்ற நிலைக்கு, எப்போதும் மறதி என்ற சந்தேகம் சிறிதும் அற்றவர்களாக பலராக உள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தாரகம் போன்ற பலவும் தானாகவே உள்ளவன். தான் உபகாரம் செய்யாதபோது, தங்களது ஆத்மாவைக் கொண்டு மட்டுமே தங்கள் ஆற்றாமையை போக்கிக் கொள்ள இயலாத நித்யஸூரிகள் நிறைந்த ஒரு நாட்டையே கொண்டவன். (என் இசைவினை) - “நான் ஏற்றவன் அல்லன்” என்று கூறி நான் அகலாதபடி, என்னுடைய இசைவுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நின்றபடி உள்ளவன். (என்சொல்லி யான் விடுவேனோ) - “சிறிதளவு மறதி எனக்கு நின்றது”

என்று கூறி அவனை விட இயலுமோ?”. “என்னுடைய மறதியை நீக்கி, தான் கடக்க இருந்தான்” என்று கூறி அவனை விட இயலுமோ? “எனக்கு மேன்மேலும் நன்மைகள் ஏதும் செய்யவில்லை”, என்று கூறி விட இயலுமோ? “தான் எனக்குச் செய்த உதவிகளுக்கு பிரதி உதவி எதிர்பார்த்து நின்றான்”, என்று கூறி விட இயலுமோ? “அவனுடைய திருமேனி அழகாக இல்லை”, என்று கூறி விட இயலுமோ? அவனுடைய மேன்மைக்குக் குறையுள்ளது என்று விட முடியுமோ? “இந்தப் பேற்றுக்கு நான் சொந்த முயற்சிகள் பல செய்தேன் (அவன் குறைவாகவே செய்தான்)”, என்று கூறி விட இயலுமோ? எதனைக் காரணம் கூறி நான் அவனை விடுவது என்கிறார். அவனிடம் ஏதேனும் ஒரு சிறிய குறை இருந்தால் அல்லவோ விடுவது என்கிறார் .

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 50)

47. திரிகின்றது வடமாருதம் திங்கள் வெந்தீழுகத்து

சொரிகின்றது அதுவுமது, கண்ணன் விண்ணூர் தொழுவே

சரிகின்றது அங்கம் தண்ணந்துழாய்க்கு வண்ணம் பயலை

விரிகின்றது முழுமெய்யும் என்னாங்கொலென் மெல்லியற்கே

பொருள் – வாடைக்காற்று எங்கும் வீசியபடி உள்ளது. சந்திரனோ மிகவும் கொடிய நெருப்பை அள்ளிக்கொண்டு வந்து பொழிந்துபடி உள்ளான். வாடைக்காற்றும் அந்தச் சந்திரன் போன்றே நெருப்பை வீசியபடி உள்ளது. உயர்ந்த ஆகாயத்தில் உள்ள க்ருஷ்ணனின் இருப்பிடமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை இடைவிடாமல் அனுபவித்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணிய எனது மகளின் விருப்பம் நிறைவேறாமல், அவனை நினைத்தபடி உள்ளதால், அவளது கைவளையல்கள் விழுகின்றன. அவனுடைய அழகான குளிர்ந்த துளசிமாலை மீது கொண்ட ஆசை காரணமாக இவளது சரீரத்தின் இயல்பான நிறம் நீங்கி, வெண்மையாக பசலை பூத்ததாக மாறுகிறது. எனது பெண்ணாகிய இவளுக்கு எதில்தான் சென்று முடியப்போகிறதோ?

அவதாரிகை - கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமை நோவுபடுகிற தலைமகளைக் கண்ட திருத்தாயார், பாதகங்களின் பெருமையை மிவள் மார்த்தவத்தையு மருஸந்தித்து என்னாய் விளையக்கடவதோ வென்கிறாள்.

விளக்கம் - அவனுடன் கலந்து, அதன் பின்னர் அவனைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமை காரணமாகத் தவிக்கும் தனது மகளைக் கண்ட அவளது தாய் - அவளை வாட்டுகின்ற பல்வேறு விஷயங்களின் உயர்த்தியையும், இவளது மென்மையையும் கண்டு - இவளுக்கு என்னவாக முடியப்போகிறதோ என்று உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (திரிகின்றது வடமாருதம்) வாதையானது, மத்தகஜம் ஆளைக் கணிசித்துலாவுமாபோலே யுலாவாநின்றது. நாயகனுடைய தண்ணளியற்ற ஸமயம் பார்த்து நலிவதாகத் திரியா நின்றது. அன்றிக்கே, வாதையாகிறது குளிரக்கடவதிறே; அந்த சைத்யத்தை மாறாடிச் சுடாநின்றது. (திங்களித்யாதி) இதினுடைய ஸ்வபாவம் அந்யதாபவித்தவாறே “நாம்தாம் பேசாதிருக்கிறதென்” என்று சந்த்ரன் நெருப்பை முகந்து சொரியத் தொடங்கினான். (வெம்தீ) நெருப்புங் காற்றுங் கூடிற்றுக் காணும். நெருப்பு சுடுமாபோலன்றிரே நீர் கொதித்தாற் சுடுவது. (முகந்து சொரிகின்றது) அங்குக் குறைவற்றுக் கிடக்கிறது. வாதையோபாதியும் சந்த்ரனோபாதியும் பிரிந்தார்க்கு பாதகமாவன சில உண்டிறே, ஒரு கடலோசை, அன்றில், தென்றல், விடைமணிக் குழலிசை, குயில் என்றாற்போலே; இவற்றிலே யொன்று புத்திஸ்த்தமானத்தை (அதுவுமது) என்கிறது. அதினுடைய பாதகத்தவத்தி லுறைப்புத் தன்வாயாற் சொல்ல மாட்டாமையாலே அதுவுமப்படியே யென்கிறாள். அன்றிக்கே “திரிகின்றது” என்றது அவ்வாடையும் சந்த்ரனோபாதி நெருப்பை முகந்து சொரியா நின்றதென்கை.

விளக்கம் - (திரிகின்றது வடமாருதம்) - மதம் பிடித்த யானை போன்று வாடைக்காற்றும் அங்கும்இங்கும் யாருக்கும் அடங்காமல் உலவியபடி இருந்தது. நாயகனின் குளிர்ந்த பார்வை இவள் மீது விழாத நேரம் பார்த்து இவளை நலிவதற்காக அங்கேயே திரிந்தபடி வாடைக்காற்று இருந்தது. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். வாடைக் காற்றின் தன்மை குளிர்ந்தபடி உள்ளதே ஆகும்; ஆனால் அந்த இயல்பு மாறி வெப்பமாக வீசியது என்றும் பொருள் உரைக்கலாம். (திங்களித்யாதி) - வாடைக்காற்றின் ஸ்வபாவ மாறுதலைச் சந்த்ரன் நோக்கினான். அவன் தனது மனதில், “நாம் ஏன் எதும் செய்யாமல் உள்ளோம்”, என்று எண்ணினான். உடனே தனது பங்குக்கு நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டினான். (வெம்தீ) - நெருப்பும் காற்றும் கூடி நின்றன. நெருப்பு சுடுவது போன்று அல்லாமல் நீர் கொதித்தால் வேறுவிதமாகச் சுடுவது போன்று

வாடைக்காற்றும் சுட்டது. (முகந்து சொரிகின்றது) – அங்கு வெப்பத்துக்கு எந்தக் குறைவும் இல்லாமல் இரண்டும் சுட்டன. (அதுவுமது) – பிரிந்து நிற்கும் காதலர்களுக்குச் சந்தரன் மற்றும் வாடைக்காற்று போன்று வேறு பலவும் பாதகமாகவே இருக்கும். அவற்றுள் சில – கடலின் ஓசை, அன்றில் பறவையின் ஒலி, தென்றல் காற்று, விடைமணிக்குழலின் இசை, குயிலின் பாட்டு போன்றவை ஆகும். இவற்றின் பாதகத்தைச் சொற்களால் உரைக்கமுடியாத காரணத்தால் அதுவும் என்கிறாள். அல்லது “திரிகின்றது” என்ற பதத்திற்கு “எங்கும் ஸஞ்சரித்தபடி” என்று பொருள் கொண்டால், “அதுவும் அது” என்பதற்குச் சந்தரன் போன்று வாடைக் காற்றும் நெருப்பை அள்ளிக்கொண்டு வந்து வீசியது என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணனித்யாதி) புறம்பே சிலர் பாதகராகா நின்றார்களென்று சொல்ல வேணுமோ? நங்கைப்பட்டவை நலிகிறபடி கண்டால், அவதரித்து ஸுலபனான இதுதான் காதாசித்தமாயகையாலே என்றுமொக்க ஓரிருப்பேயாய்க் காட்சி கொடுக்கிற அவ்விருப்பிலே காணவேணு மென்றாசைப்பட்டாயிற்று கையில் வளைகழலுகிறது. (கண்ணன் விண்ணூர்) – “ராகவஸ்யநிவேசநே” என்னுமாபோலே. (தண்ணந்துழா யித்யாதி) அவையானால் கொண்டிட்டவையிறே; ஸ்வாபாவிகமான நிறமும் வேறுபடாநின்றது. (தண்ணந்துழாய் இத்யாதி) “பதிஸம்மதிதா” என்று அவன் தோளின் மாலையை வாங்கியிட்டுக் கொண்டாடும்படி நினைத்தாயிற்று உடம்பு வெளுக்கிறது. (வண்ணமித்யாதி) ஸ்வாபாவிகமான நிறமானது பயலையாய்க் கொண்டு உடம்படையப் பரவாநின்றது. (என்னாங் கொலித்யாதி) ஒரு வாடையும் வைவரணயமும் வேண்டாதபடி ம்ருது ஸ்வபாவையாயிருக்கிற விவளுக்கு அதுக்குமேலே இவையுமானா லென்னாய் விளையக்கடவதோ?

விளக்கம் - (கண்ணனித்யாதி) - இங்கு இல்லாமல் வேறு இடத்தில் உள்ள சிலரும் இவளது இந்த நிலைக்குக் காரணமாக உள்ளனர் என்று கூறவும் வேண்டுமா? கைகளில் உள்ள வளையல்கள் கழன்று, யாரேனும் ஒருவர் துன்பம் அடைந்தால் அங்கு அவதரித்து, மிகவும் சுலபமாக அடையக்கூடியபடி உள்ள அவன், எப்போதும் ஒரே இடத்தில் உள்ளவனாகக் காட்சி அளிக்கின்ற இடமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், அவன் வீற்றுள்ள இருப்பைக் காண வேண்டும் என்று இவள் விரும்பினாள். இதனால் ஏக்கம் கொண்டு, இளைத்து, கைவளை கழன்றது.

(கண்ணன் விண்ணூர்) - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்றால் போதாதோ, கண்ணனின் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்று கூறவேண்டும்மோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (33-7) - ராகவஸ்யநிவேசநே - இராமனுடைய அரண்மனையில் - என்று கூறுவது போன்று, கண்ணனுடைய ஸ்ரீவைகுண்டம் என்கிறார். (தண்ணந்துழாய் இத்யாதி) - அவனது துளசி மாலையில் ஆசை கொண்டு, இவளது இயல்பான நிறமானது தனது நிறத்தை இழந்து, பசலை பூத்தது போன்று ஆனது. (தண்ணந்துழாய் இத்யாதி) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (18-21) - பதிஸம்மாதிதா - கணவரால் நல்ல செய்தி கூறப்பட்ட சீதை - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனின் தோளில் இருந்த மாலையை எடுத்துச் சீதை தன் மீது இட்டுக் கொண்டு கொண்டாடியதை எண்ணிய உடனேயே இவளது சரீரம் வெளுக்கிறது. (வண்ணம் இத்யாதி) - இயல்பான நிறமானது பசலை கொண்டு சரீரம் முழுவதும் பரவியது. (என்னாங் கொலித்யாதி) - ஒரு வாடைக்காற்று பட்டால் கூட வாடிவிடும்படியான மென்மையான சரீரம் கொண்டுள்ள இவளுக்கு, இத்தகைய பசலை போன்றவையும் சேர்ந்து, வளையல்கள் கழல்வதும் நேரிட்டால் என்ன நடக்குமோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்